

Đề bài

Em hãy kể lại những đổi mới của quê hương em trong những năm gần đây cho một người thân xa nhà.

Bài làm

Anh Huy!

Hơn ba tháng nay, không có tin tức gì về anh, cả nhà ai cũng mong ngóng. Ba, má cứ nhắc em viết thư cho anh mà vì công việc học hành nhiều quá nên hôm nay em mới viết cho anh được.

Đơn vị anh vẫn còn đóng ở chỗ cũ hay đã rời đi nơi khác? Anh có khỏe không? Công tác bận lắm hả anh? Đòi chiến sĩ xa nhà chắc anh và các bạn nhớ nhà lắm! Em biết điều đó. Ở quê nhà, ba má và chúng em vẫn được bình an, công việc đồng áng vẫn bình thường. Anh yên tâm nhé.

Anh Huy ơi!

Anh đi, tính đến nay, cũng gần một năm rồi đó. Chỉ có một thời gian ngắn thôi mà quê hương mình lạ hẳn. Lúc về, anh sẽ ngạc nhiên nhiều lắm đấy.

Con đường vào làng giờ đây đã được trải đá đỏ lên cao và rộng ra. Bóng dáng con đường đất lầy lội ngày xưa đã lùi vào dĩ vãng rồi. Nhiều người rủ nhau ra cất nhà, lập quán hai bên đường, vui lắm. Cây cầu tre thuở nào anh hay dắt em qua cũng thế, chỉ còn là cái tên quen gọi mà thôi, giờ đã được thay bằng cầu xi măng xinh xắn, vững chắc, xe bốn bánh có thể chạy được. Hai bên thành cầu có lan can hình vòng cung ngộ ngộ.

Còn ngôi trường mà anh cứ phàn nàn, nắng rọi, mưa tạt thì đang được dỡ đi. Có lẽ năm học tới là một dãy lầu sẽ mọc lên. Ba lúc này cũng hơi bận rộn, vì ngày nào cũng tới phụ với thầy cô coi sóc công trình. Ba có chân trong ban chấp hành hội phụ huynh học sinh ấy mà.

Hình như năm nay quê mình được mùa xây dựng. Nghe nói có nguồn đầu tư gì đó em cũng chẳng hiểu, nên không những đường đi, trường học mà chợ cũng được xây lại luôn. Nhìn thấy, không ai nghĩ là ngôi chợ nhà quê. Các gian hàng bên trong nhà lồng được trang hoàng cửa kính bóng loáng, hàng hóa giăng đầy, đủ màu sắc sặc sỡ như hoa đăng ngày hội. Bảng tên chợ cũng được mạ vàng lấp lánh tuyệt đẹp. Mà lạ sao, từ ngày có chợ mới, người đầu cũng đông hơn anh ạ!

Nhưng tuyệt nhất là điện đã kéo về. Cột điện chạy khắp xóm, chẳng chịt những dây như dây hàng rào cao nghệu. Ban đêm nhà nào cũng rực lên ánh sáng không khác nào đèn soi ếch nhái trong những tối đầu mùa mưa. Nói đến đây, em nhớ ông nội quá. Hồi còn sống, ông ước ao, nhưng chẳng bao giờ tin có điện về. Phải chi nội còn sống thì vui biết mấy.

Đấy! Anh thấy chưa, trước sự thay đổi ấy ai ai cũng phấn khởi. Phải chăng quê hương mình đã đến lúc có trong tay chiếc đu thần kì như truyện cổ tích.

Anh Huy à!

Anh đừng lo lắng việc gia đình chi tiết. Ở nhà nghe lời anh em cố gắng học hành, không đi chơi nhiều. Rảnh, anh viết thư về nhé. Nhớ chụp hình anh và cả đơn vị cho cả nhà xem.

Chúc anh khỏe mạnh và công tác tốt.

Em của anh
Trần Tuấn Khải